

Arrest

nr. 212 316 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2014 dient de verzoekster, samen met haar echtgenoot en kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de voormelde medische verblijfsaanvraag ontvankelijk is.

Op 14 oktober 2014 beslist de gemachtigde dat de verzoekster en haar gezin, in toepassing van de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet, worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 1 oktober 2015 beslist de gemachtigde om de machtiging tot voorlopig verblijf, in toepassing van de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet, te verlengen voor de duur van twee jaar.

Op 16 oktober 2017 dient de verzoekster, samen met haar gezinsleden, een aanvraag in tot verdere verlenging van hun verblijfsmachtiging om medische redenen.

Op 9 april 2018 beslist de gemachtigde tot de weigering van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij het arrest nr. 212 314 van 14 november 2018.

Op 9 april 2018 beslist de gemachtigde tevens om de verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 25 april 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De mevrouw, die verklaart te heten;

Naam + voornaam; N. H., M.

Geboortedatum: (….)1990

Geboorteplaats: T.

Nationaliteit: Ethiopië

+ Kinderen:

H. S., H. R.R.Nr: (…)

H. S., Ha. R.R.Nr: (…)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3,2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 16.10.2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 09.04.2018.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een weigering tot verlenging van haar medische verblijfsvergunning. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 25 mei 2018 reeds geargumenteed een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Verzoekende partij heeft immers een medische regularisatie aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

II.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een weigering tot verlenging van haar medische verblijfsvergunning gekregen dd. 25 mei 2018. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien deze beslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht (in afwachting van het ' antwoord op haar verlengingsaanvraag) en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder hierop als volgt:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij ten onrechte een weigering van verlenging van het BIVR ontving. De verzoekende partij stelt dat zij een medische regularisatie heeft aangevraagd omdat zij vreest te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij stelt dat zij in dit beroep reeds geargumenteed heeft dat artikel 3 EVRM dreigt te worden geschonden, doch uit lezing van het eerste middel van de verzoekende partij blijkt duidelijk dat nopens een vermeende schending van artikel 3 EVRM nog met geen woord werd gerept.

Terwijl de verzoekende partij zich in het kader van haar tweede middel beperkt tot de blote bewering dat een uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM kan uitmaken.

Verweerder repliceert dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift op geen enkele wijze kritiek uit nopens de beslissing dd. 09.04.2018 waarbij de verlenging van het BIVR werd geweigerd, laat staan dat aan de hand van concrete elementen de bevindingen van de arts-adviseur dd. 03.04.2018 worden weerlegd.

In de gegeven omstandigheden en gelet op het feit dat de arts-adviseur na omstandig en gedegen onderzoek heeft vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt niet langer een bezwaar bestaat tegen een

terugkeer naar het land van herkomst, kan de verzoekende partij zich uiteraard niet dienstig beperken tot de bewering dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 3 EVRM dreigen uit te maken.

In casu geeft verzoekende partij niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “het thans bestreden bevel tevens een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat door de arts-adviseur op gedegen wijze werd nagegaan wat de actuele aandoeningen van het oudste minderjarige kind van de verzoekende partij, waarna op gedegen wijze werd onderzocht welke behandeling daarvoor noodzakelijk moeten worden geacht.

Vervolgens werd door de arts-adviseur op zorgvuldige wijze onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid én de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen, om vervolgens te besluiten dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar én toegankelijk is in het land van herkomst, zodat er geen reden meer is om de verzoekende partij verder op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot verblijf in het Rijk te machtigen.

De verzoekende partij slaagt er op geen enkele wijze in om afbreuk te doen aan deze gedegen overwegingen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van de verlenging van het BIVR, alsook tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. De Raad stelt vast dat de verweerder in de nota met opmerkingen hoofdzakelijk een verweer voert inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Hij lijkt echter geheel voorbij te gaan aan het betoog dat het voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer, en dus voor de rechtszekerheid, nodig is om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging indien de beslissing tot weigering van de verlenging van het voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vernietigd wordt. Het wordt door de verweerder op zich dus niet betwist dat de vernietiging van de beslissing tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, eveneens een vernietiging noodzaakt van het daaraan gekoppelde en thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij 's Raads arrest met nr. 212 314 van 14 november 2018 werd de beslissing van 9 april 2018 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vernietigd. Ingevolge deze vernietiging verliest ook het thans bestreden bevel elke grondslag. In dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat gestoeld is op artikel 13, §3, 2°, van de vreemdelingenwet, wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de (vernietigde) beslissing van 9 april 2018, waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd geweigerd. Deze feitelijke grondslag is echter komen te vervallen aangezien de bedoelde weigeringsbeslissing van 9 april 2018 door de Raad werd vernietigd. In het bevel wordt daarnaast gesteld dat de verzoekster niet langer aan de aan haar gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet, hetgeen door toedoen van de tussengekomen vernietiging echter opnieuw ter discussie staat.

Gelet op de retroactieve werking van de vernietiging, bij 's Raad arrest nr. 212 314 van 14 november 2018, van de beslissing van 9 april 2018 houdende de weigering van de verlenging van de

verblijfsmachtiging om medische redenen, zal in het rechtsverkeer moeten worden gehandeld alsof deze vernietigde beslissing nooit genomen is. Een vernietigingsarrest brengt aldus de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden ("*status quo ante*") (cf. RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489). Door toedoen van de nietigverklaring van de voormelde weigeringsbeslissing van 9 april 2018 valt zodoende de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw open, en moet hieromtrent door het bestuur een nieuwe beslissing worden genomen, hetgeen niet verenigbaar is met de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg komt het passend over, omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer, om het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), middels een vernietiging, uit het rechtsverkeer te halen.

Het tweede middel is dan ook, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, zodat het eerste middel en de overige onderdelen van het tweede middel geen verder onderzoek behoeven.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE